**Arhitectul petre ANTONESCU**

ANTONESCU, Petre (29 iunie 1873, Râmnicu Sărat — 22 aprilie 1965, București) Arhitect român, personalitate marcantă și reprezentant de frunte al stilului național (neoromânesc), P. A. studiază arhitectura în cadrul Școlii de Arte Frumoase de la Paris (diplomat în 1899) la clasa profesorului J. Guadet, abandonând studiile juridice începute la București. Revenit în țară, se afirmă rapid și este numit profesor de istoria arhitecturii (onorific în 1900, titular din 1903) la școala Superioară de Arhitectură din București; după Primul Război Mondial, devine rectorul instituției. De asemenea, a fost membru al Academiei Române (1944) și membru al Comisiunii Monumentelor Istorice, alături de inginerul Gheorghe Balș și arhitectul Nicolae Ghica-Budești.

Este creatorul unei opere arhitecturale bogate, de mare importanță, ce își păstrează caracterul echilibrat și plasticitatea, indiferent de stilul abordat; dacă la începutul carierei (1900-1916) realizează o serie de lucrări eclectice (sau clasicizante), destul de curând (după 1904), devine discipolul arhitectului Ion Mincu și promotor al stilului național (neoromânesc); lucrările din perioada 1918— 1944 demonstrează o viziune modernă, care însă nu rămâne străină de stilul clasicizant sau de cel național românesc.

Cea mai originală parte a creației sale este însă cea în stil național (neoromânesc); soluțiile sale plastice reprezintă interpretări viguroase și curajoase ale elementelor vechii arhitecturi tradiționale (logii, pridvoare, ancadramente de uși și ferestre, brâie), adaptate funcțiunii complexe ale imobilelor urbane moderne (cu magazine, birouri, locuințe, dispuse pe mai multe niveluri). Contribuția sa la dezvoltarea arhitecturii românești este prezentată de P. A. însuși în volumul Clădiri, construcții, proiecte și studii, Editura Tehnică, București, 1963.

Dintre lucrările sale, amintim: lucrări eclectice (sau clasicizante) în București:

- vila Elena Crețulescu din Str. Știrbei Vodă nr. 39 (azi sediul Centrului European pentru învățământ Superior), 1903;
- vila Geblescu — lotizarea Ioanid, lot nr. 1 din Str. Polonă nr. 8;
- vilele din Str. Grigore Cobălcescu nr. 1,
- Str. Schitu Măgureanu nr. 11,
- B-dul Aviatorilor nr. 8;
- imobilul de birouri din Str. Poștei nr. 2;
- imobilul fostei Societăți de asigurare Agricola - Fonciera, din Splaiul Unirii nr. 1 (după 1918);
- Arcul de Triumf;

La Roma — Academia Română (1931); la Tirana — Institutul Academic Român; în Sinaia — construcții cu influență Art Nouveau- Seccesion. Cazinoul (1913) și Hotelul Palace (1914);

Lucrări in stil național (neoromânesc). în București:

- casa din Str. Orlando nr. 8 (în 1904, prima încercare în acest stil pentru o locuință urbană);
- vila doctorului Ciru Iliescu - lotizarea Ioanid lot nr. 1, din Piața G.C. Cantacuzino nr. 1 (1905),
- Aleea Alexandru nr. 38 (1907),
- casa Oprea Soare, din Str. Apolodor nr. 1;
- Primăria Municipiului București (1910);
- casele funcționarilor Băncii Naționale din Șoseaua Kiseleff nr. 12;
- casa Vintilă Brătianu - lotizarea Ioanid, lot nr. 25 din Str. Aurel Vlaicu nr. 10;
- fosta bancă Marmorosch-Blank (1913);

În Craiova — Prefectura; pavilionul Monopolurilor Statului la Expoziția Universală din Paris (1900); catedrala și gara fluvială din Galați; palate de justiție la Botoșani și Buzău; lucrări in viziune clasic,

modernă (1918 — 1944): în București: noul local al Universității (Facultatea de Drept); Casa de Cultură a Studenților din Calea Plevnei nr. 61; Institutul de Istorie „Nicolae Iorga“, B-dul Aviatorilor nr. 1, Gara fluvială Giurgiu și Portul Constanța. (Cristina Woinaroski - Lotizarea și parcul Ioanid, editura Simetria, 2010)